

УДК 349.2

Шиян О.Ю.¹,

Бабак М.А.²

¹ канд. юрид. наук, доц. НУ «Запорізька політехніка»

² студ. гр. Ю-119м НУ «Запорізька політехніка»

ЗУПИНЕННЯ ВЧИНЕННЯ ВИКОНАВЧИХ ДІЙ СУДОМ У СПРАВАХ ПРО ОСКАРЖЕННЯ НАКЛАДЕННЯ ФІНАНСОВИХ САНКЦІЙ В ПОРЯДКУ СТАТТІ 265 КОДЕКСУ ЗАКОНІВ ПРО ПРАЦЮ УКРАЇНИ: ПРОБЛЕМАТИКА ТА ШЛЯХИ ВИРІШЕННЯ

На сьогоднішній день, спостерігається тенденція до нестабільного законодавства України про працю. Майже кожен рік держава вносить зміни до Кодексу законів про працю України (далі – КЗпП України), інших нормативно-правові акти, які регулюють трудові відносини, порядок перевірки суб'єктів господарювання, правила дотримання трудових прав працівників.

Як показує практика правозастосування, часті зміни норм законодавства призводять до ускладнення процесу проведення перевірок, захисту прав і законних інтересів суб'єктів господарювання, створюють неоднозначну судову практику.

Аналізуючи Єдиний державний реєстр судових рішень, можемо спостерігати тенденцію, що кожен рік збільшується кількість адміністративних позовів суб'єктів господарювання до органів, які здійснюють державних нагляд за додержанням законодавства про працю (Державна служба з питань праці). Переважна кількість справ стосується оскарження постанов Держпраці щодо накладення фінансових санкцій в порядку ст. 265 КЗпП України.

Доцільно зазначити, що разом з позовною заявою суб'єкти господарювання подають заяви про забезпечення позову. Зазначене обгрунтоване тим, що сам по собі факт подання адміністративного позову не перешкоджає виконанню постанови про накладення штрафу.

Треба звернути увагу на те, що постанова Держпраці про накладення фінансових санкцій є виконавчим документом. Згідно з ч. 6 ст. 265 КЗпП України, виконання постанови центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику з питань нагляду та контролю за додержанням законодавства про працю, покладається на органи державної виконавчої служби.

Відповідно до ч. 1 ст. 12 Закону України «Про виконавче провадження», виконавчі документи можуть бути пред'явлені до примусового виконання протягом трьох років, крім посвідчень комісій по трудових спорах та

виконавчих документів, за якими стягувачем є держава або державний орган, які можуть бути пред'явлені до примусового виконання протягом трьох місяців.

Перелік підстав зупинення вчинення виконавчих дій, передбачений ч. 1 ст. 34 Закону України «Про виконавче провадження», не містить такої підстави, як оскарження постанови Держпраці про накладення штрафу до суду.

Тому тільки, згідно ч. 4 ст. 150 КАС України, подання позову, а також відкриття провадження в адміністративній справі не зупиняють дію оскаржуваного рішення суб'єкта владних повноважень, якщо суд не застосував відповідні заходи забезпечення позову.

Тому тільки суд у порядку забезпечення адміністративного позову може відповідною ухвалою зупинити дію рішення суб'єкта владних повноважень чи його окремих положень, що оскаржуються.

Відповідно до п. 4 ч. 1 ст. 10 Закону України «Про виконавче провадження», заходами примусового виконання рішень є заборона боржнику розпоряджатися та/або користуватися майном, яке належить йому на праві власності, у тому числі коштами, або встановлення боржнику обов'язку користуватися таким майном на умовах, визначених виконавцем.

Невжиття заходів забезпечення позову призводить до накладення арешту на грошові кошти суб'єкта господарювання. Арешт на банківські рахунки, наприклад товариства з обмеженою відповідальністю, буде означати, що діяльність товариства буде «паралізована», товариство буде не в змозі проводити розрахунки з контрагентами, здійснювати виплату заробітної плати працівникам, а також сплачувати обов'язкові платежі до бюджету. Крім того, у разі звернення Держпраці до органів державної виконавчої служби, для примусового стягнення штрафу, з суб'єкта господарювання буде стягнуто витрати виконавчого провадження, що спричинить додаткові матеріальні збитки для суб'єкта господарювання.

Аналізуючи судові рішення у Єдиному державному реєстрі судових рішень, ми можемо констатувати, що судова практика є неоднозначною. Суди забезпечують адміністративний позов, якщо заява має обґрунтування, що незабезпечення призведе до неоправної шкоди для позивача. Інші суди відмовляють у забезпеченні через те, що виконання постанови не завдасть шкоди позивачу, заява не обґрунтована доказами або не містить детального розрахунку збитків від виконання постанови Держпраці.

Виходячи з вищенаведеного, ми можемо прийти до дослідних висновків, що чинне законодавство потребує вдосконалення. Відповідно до вищевикладеного та з урахуванням того, що Держпраця може маніпулювати та навмисно під час розгляду справи в суді звертатися до органів виконавчої служби для арешту рахунків суб'єкта господарювання, ми пропонуємо

передбачити у ст. 34 Закону України «Про виконавче провадження», що оскарження рішень органу, який здійснює державний нагляд за додержанням законодавства про працю зупиняє вчинення виконавчою службою дій щодо примусового стягнення фінансової санкції з суб'єкта господарювання. Зазначені зміни, зможуть запобігти маніпуляціям з боку державного органу та справедливо захисти права і законні інтереси суб'єктів господарювання, а суду здійснювати правосуддя без надмірної тяганини.